

UNIUREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIUREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Domnului să ne rugăm!

— Toată suflarea românească înaltă rugăciuni fierbinți pentru Regele țării, care este bolnav. —

Maiestatea Sa Regele Ferdinand, domnitorul țării, este bolnav. O răceală venită fără veste l-a legat de pat de vre-o săptămână și mai bine. Și scumpul Monarh, tăria și nădejdea statului nostru, se luptă încă cu febrințeli și cu dureri.

Din clipa când trista veste a plecat dela București pe firele de telegraf spre toate colțurile pământului românesc, Românimea toată nu mai are decât o singură inimă, o singură simțire, care ca o mireasmă pioasă se îndreaptă spre patul Marelui bolnav, suferind împreună cu Dânsul. Știam cu toții, că bunul nostru Rege trecuse nu demult peste o primădie destul de grea, care-i amenințase sănătatea și, în urma bunelor vești de atunci, țara întreagă răsuflesse ușurată. Acum iată, neîndurata mână a sorții, ne-a gătit altă grijă și altă durere sfâșietoare: cel mai bun și cel mai iubit dintre regi, trebuie să mai treacă peste un hop, peste o crâncenă suferință.

Au fost zile, când telegramele și telefoanele ne-au adus știri pline de îngrijorare, vestind că boala Domnitorului este foarte grea. Cei mai învățați doctori ai țării stăteau zi și noapte în odaia Regelui, alături de membrii Familiei, ba chiar și Maiestatea Regina Mărioara a Serbiei iubitoarea fiică a alergat cu grabă la București, să însenineze fața suferință.

Har Domnului, în ziua când scriem noi acestea șire (Miercuri, 6 Aprilie), Maiestatea Sa este mai bine, fierbințala i-a scăzut și a putut chiar să-și îndrepte gândul spre trebile țării, iscăbind hârtii și dând îndrumări miniștrilor.

Duminecă în 3 Aprilie, în toate bisericile țării, fără osebire de confesiune sau de credință, s'au făcut slujbe și s'au înălțat rugăciuni fierbinți pentru însănătoșirea Aceluia, pe care, ca pe un stâlp de oțel, razimă temelii țării noastre. Și au fost acestea rugăciuni celea mai adânc simțite și mai călduroase dintre câte s'a îndreptat vreodată pentru vre-un stăpânitor pământesc, către Tronul Impăratului ceresc. Maiestatea Sa Regele Ferdinand I, făuritorul României mari, ocrotitorul țărănilor, care chiar și moșiile sale le-a dat la improprietărire, este una cu inima noastră a tuturor, și viața Sa ne este scumpă ca graiul și ca sângele nostru. Țara este Regele și Regele este Țara.

De aceea nu vom înceta nici o clipă a trimite suspine de rugare, ziua și noaptea, către Tatăl vieții și al morții, să ne păstreze „întreg sănătos și întru zile îndelungate“ pe cel mai drag și mai scump dintre regi. Rugați-Vă moșnegi, rugați-Vă bărbați, femei, rugați-Vă copii cu suflete îngerești, ca scumpa sănătate a Regelui nostru să înainteze tot spre bine și să știm iarăș la locul său, de cărmuitor blând și înțelept, pe Acela, care ne-a făcut România mare și știe să ne-o păstreze glorioasă și tare.

In pragul sfintelor Paști.

— Cum trebuie să se facă Spovada și sf. Cuminecătura. —

Se apropie sfintele Paști, pe când trebuie să fim curați sufletește cu toții. Curățirea sufletului se face prin sfânta Spovedanie și Cuminecătura.

Mulți creștini de ai noștri însă nu se prea știu spovedi. Ei spun ingenunchind sub patrafir: Părinte, toate le-am făcut, numai n'am ucis și n'am dat foc. Asta însă nu e adevărat, pentru că, afară de datul focului și ucidere, mai sunt o mulțime de alte păcate pe cari cei mai mulți oameni nu le-au făcut.

Chiar de aceea am socotit de bine, să dăm aici câteva îndrumări pentru spovedanie. Orice lucru creștinul bun îl începe cu facerea sfintei cruci și cu rugăciune. Așa și spovedania. Mai întâi ne facem sfânta cruce, apoi zicem rugăciunea: „Impărate ceresc“, rugând pe Spiritul Sfânt, să ne lumineze mintea, ca să ne aducem aminte de toate păcatele noastre.

După aceea ne cercăm conștiința și ne întrebăm, că oare ce păcate am făcut? Făcându-o însă aceasta, nu cercăm a ne înfrumuseța păcatele, ci a fi cât mai sinceri.

Pentruca să nu uităm vre-un păcat, vom lua pe rând poruncile dumnezeiești, cele bisericesti, păcatele de căpetenie și datorințele pe cari le avem de îndeplinit, și ne vom gândi, care poruncă cum și în ce chip am călcat-o? La păcate mari vom spune și de câte ori le-am făcut. Că nu e tot una, dacă am injurat odată în an de Dumnezeu, ori în fiecare zi câte odată. Sunt apoi unele păcate pe cari trebuie să le spunem cu împrejurări cu tot. De pildă nu e de ajuns să spunem: am furat, ci am furat lucrul cu tare dela un om sărac ori bogat, sau din biserică. Că dacă ai furat preț de 100 lei dela un om bogat, nu e așa păcat mare, ca dacă i-am furat dela un sărac, care numai pe acela îi avea, ori din biserică, ceace este sacrilegiu.

Părerea de rău.

Dupăce știm ce păcate și cam de câte ori le-am făcut, trebuie să ne pară rău din toată inima. Părerea aceasta însă nu trebuie să fie pentruca prin acelea ne-am făcut de rușine și am ajuns la pagube mari, ci pentruca prin ele am vătămat pe Dumnezeu, făcătorul celor văzute și al celor nevăzute, pentruca prin ele l-am supărat pe cel mai bun tată și binefăcător al nostru. Ferice de credincioșii aceia cari în marea lor părere de rău sunt în stare să verse chiar și lacrimi.

Cu aceasta însă încă n'am gătat pregăti-

rea la spovedanie. Că zădarnic în pare rău de păcate, dacă nu mă hotărăsc tare, să nu mai păcătoiesc. Și nici atâta nu e destul, mai trebuie să încunjur și prilejurile ce duc la păcat. De pildă un beutor trebuie să se hotărăscă tare, nu numai că nu se va mai imbeta, ci că va încunjura și cărciuma.

Dupăce le-am făcut toate acestea, nu însă din formă numai, ci din toată inima, mergem la biserică, ascultăm cu luare aminte molitva, în care sunt rugăciuni foarte frumoase, și apoi așteptăm până ne vine rândul.

Mergând la spovedanie, deschidem cu luare aminte ușa, ne facem sfânta cruce, și zicem încă mergând: „Binecuvântă părinte, ca să-mi pot mărturisi toate păcatele mele drept și pe cum se cuvine“, apoi sărutăm patrafirul, ingenunchem și zicem: „Eu păcătosul mă mărturisesc înaintea lui Dumnezeu și tie părinte, care ești locșitorul lui Dumnezeu, că dela mărturisirea din urmă, întâmplată atunci și atunci, cu următoarele păcate am vătămat pe bunul Dumnezeu.“ Apoi îți înșiri toate păcatele, neînfrumusețându-le și nescuzându-le, iar dacă te mai întreabă ceva preotul răspunzi cu toată smerenia.

Apoi ascultă povețele și dojenele pe cari ți-le dă preotul și apoi zici: „De toate aceste păcate îmi pare rău din adâncul inimei mele și-mi propun tare că de aici încolo mă voi feri și de prilejurile ce duc la păcat. Rogu-te dară părinte să-mi dai canon de pocăință și deslegare de păcate.“

Canonul.

Preotul atunci îți va da deslegarea, iară tu sărutând patrafirul și făcându-ți cruce te vei depărta cu toată smerenia, mulțămind lui Dumnezeu că te-a mântuit de păcate și de pedeapsa cea de veci, adevădat de iad. Te vei duce apoi într'un loc ascuns unde ești numai tu și Dumnezeu, și-ți vei isprăvi canonul ce ți-s'a dat. E bine, dacă poți să zici chiar și mai multe rugăciuni decât ți-a dat preotul, pentruca cu atât ți-se iartă mai multe pedepse vremelnice, pe cari ar trebui să le suferi dincolo, în locul curățitor, sau aici pe pământ.

Ziua aceea trebuie să o petreacă omul în rugăciuni și fapte bune, pentruca în dimineața următoare trebuie să primească gura sa spurcată însuși preascump trupul și însuși preacurat sângele Mântuitorului lumii.

„De nu veți mânca trupul fiului omului și nu veți bea sângele lui, nu veți avea viață întru voi,“ zice Domnul la Ioan 6, 53, iar mai

departe: „Celce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, are viața vecilor și eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Căci trupul meu cu adevărat este mâncare, și sângele meu cu adevărat beutură este. Celce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, întru mine rămâne și eu întru el.“ (Ioan 6, 54—56).

Sfânta Impărtașanie.

Dela 12 ore noaptea și până după primirea sfintei Cuminecături nici nu mâncăm nici nu bem nimica. Iar dimineața, când ne sculăm, ne spălăm mai bine ca de altă dată, ne îmbrăcăm în cele mai frumoase haine ale noastre, cerem iertare dela toți cu ceice locuim împreună și apoi mergem la sfânta biserică, rugându-ne într'una. E bine dacă repeșim și noi în ziua aceea cuvintele sutășului: „Doamne nu sunt vrednic ca să întri sub acoperământul meu, ci zi numai cu cuvântul și se va vindeca eluga mea.“ (Matei 8, 8). Când zice preotul: „Să luăm aminte, sfintele sfinților“ mergem, dacă e datina, și *sărutăm icoana de pe tetrapod și cele două icoane de căpetenie de pe iconostas*, a Domnului Hristos și a Preacuratei Vergura Maria, apoi ne așezăm în genunchi înaintea ușii împărătești, în rânduri frumoase, și ne rugăm cu toată cucernicia. Când zice preotul. „Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu iubire să ne apropiem!“ ascultăm cu toată luarea aminte frumoasele rugăciuni pe cari le rostește preotul, și în șir frumos mergem de ne cuminecăm. Ajungând înaintea sfântului potir, facem o închinăciune, *cu mâna dreaptă prindem ștergătoarea, ni-o ținem sub barbă, deschidem gura, ca preotul să ne poată pune fără greutate lingurița în gură. Înghițim, ne ștergem buzele, sărutăm potirul, luăm anafora, ne așezăm în genunchi la locul nostru*, rugându-ne lui Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul nostru și nu ne sculăm până nu zice preotul: „Totdeauna acuma și pururea și în vecii vecilor.“

După sfânta Cuminecătură, să mulțămim lui Dumnezeu, să ne rugăm cât mai mult pentru tot ce avem mai scump în lume: pentru părinți, soț, copii, frați, prietini, preot episcop, papă, biserică, rege, țară, binefăcători și su-

fletele din lumea cealaltă, *pentru că nici când nu ascultă Dumnezeu rugăciunea mai bucuruos ca atunci.*

Celce va urma întru toate sfaturile acestea, va fi foarte fericit și va simți în inima sa cea mai mare mângâiere, fiindu-i sfintele Paști de folos.

Bunul Dumnezeu să ne ajute!

DE PRIN SATE

Misiuni sfinte la Mănărade.

Sâmbătă, Duminecă și Luni (3, 4 și 5 Aprilie) pâr. canonic Dr. Ioan Coltor a ținut misiuni sfinte în parohia Mănărade de lângă Blaj. A fost însoțit de pâr. profesor Iuliu Maior, Eugen Hopârtean și Maximilian Boeriu dela Blaj, preoum și de cassarul Victor Fodor dela Administrația Centrală Capitulară, iară Duminecă au ajutat la spovedit și pâr. Vasile Moldovan din Cergăul mic și Dumitru Coțofan din Lupu.

Predicile pâr. canonic Coltor au stors multe lacrimi de pocăință din inimele ascultătorilor și au întors la Dumnezeu pe mulți credincioși cari de ani de zile nu s'au spovedit și nu s'au cuminecat. Cu deosebire predica despre iubirea de mamă a Preacuratei Vergure Maria a fost de o frumusețe și de o tărie de nespus. Plângeau femeile, plângeau bărbații și copiii, plângeau până și preoții în altar.

Atât Duminecă cât și Luni s'au spovedit și cuminecat toți credincioșii, și dacă nu era vremea ploioasă, abunăseama că veneau la aceste misiuni sfinte și credincioșii din jur.

Grucea, ridicată în țintirimul bisericii drept aducere aminte de aceste misiuni sfinte, să le fie Mănărazenilor nu numai semn de aducere aminte ci și un indemn la pocăință și la îndreptarea vieții, de câte ori greutatea de tot feliul și valurile și durerile acestei vieți, ori ispitele nepotolite ale diavolului, îi vor indema să-și calce făgăduințele făcute cu prilejul sfințelor spovedanii.

Apostolul Duminecii.

Dumineca Florilor (17 April 1927).
— Filipeni 4, 4-9. —

Filipenii sunt locuitorii orașului Filipi din Macedonia veche. Acest oraș l-a cunoscut sf. Pavel ca prin minune. Când a voit adevărat să meargă dimpreună cu Sila, Timotei și Luca spre Bitinia, i-a oprit Spiritul, dupăcum ni-se povestește în Faptele Apostolilor. Deci trecând prin Misia s'au pogorit în Troada. Și noaptea vedenie s'a arătat lui Pavel: un bărbat macedonean, stând, rugându-l și zicând: „Treci în Macedonia și ajută-ne“. Atunci Pavel și Sila au trecut în Neapol, oraș din Macedonia, și de acolo în Filipi. Aici a întors la legea creștină pe Lidia, o vânzătoare de porfiră, și a vindecat pe o fată îndrăcită, din care cauză a fost aruncat în temniță dimpreună cu Sila. De atunci Filipenii au fost foarte statornici în credința creștină, au epărat-o și au păzit-o neștirbită. Așa de mult țineau Filipenii la sf. Pavel, încât pe apostolii cei mincinoși nici a-i auzi nu au voit.

Auzind ei că sf. apostol Pavel este prins la Roma, l-au trimis pe Eparfodit cu daruri și cu multe închinăciuni la sf. Pavel. Eparfodit ajungând la Roma s'a bolnăvit, ceea ce l-a întristat foarte mult pe sfântul Pavel. Dar înșănătoșindu-se Eparfodit sf. Pavel i-a dat epistola aceasta, în care le mulțamește Filipenilor pentru statornicia în credință cu care sufer prigonitorile. Se bucură și mai mult că Filipenii nu bagă în seamă propovăduirea apostolilor celor mincinoși. Li indeamnă la toate faptele cele

Foița „UNIRII POPORULUI“.

Rugăciune.

Toți te cântă cu iubire,
Toți cu dor te preamăresc
Și îndreaptă-a lor privire
Către tronul tău ceresc,
Unde stai incunjurată
Tot de cete îngerești...
Maică sfântă Preacurată
Binecuvântată ești!

Toți și toate te adoară
Sus în cer și pe pământ,
Că tu fragedă fecioară
Ai născut pe fiul sfânt,
Lumea întreagă-i fermecată
De virtuțile-ți cerești.
Maică sfântă Preacurată
Binecuvântată ești!

Dimineața 'n zori de zile,
Când zefirii cei ușori
Ca o tainică șoptire
Se strecoară printre flori
Se aud câte odată
Glasuri dulci și îngerești:
Maică sfântă Preacurată
Binecuvântată ești!

De cu seară când se-alină
Zgomotul obositor,
Către seară spre hodină
Trațe bietul muncitor,
Pe drum sufletu-și îndreaptă
Către cetele cerești:
Maică sfântă Preacurată
Binecuvântată ești!

Alexie omul lui Dumnezeu.

A fost odată un împărat și acela avea un fecior, anume Alexie, care era foarte blajin și ascultător și care asculta nu numai de părinții săi, ci chiar și de cei din urmă argași dela curtea împărătească, cari îl învățau și-i spuneau ceva de bine.

Dar Alexie, nu numai că era blajin și ascultător, ci el avea totodată și o inimă foarte bună. Nu era nici un singur bolnav, sărman, nevoeș, sau alt om nenorocit și năcăjit, care să fi venit la dânsul și să nu-l fi miluit, sau să nu-l fi dat un sfat bun.

În scurt zis, el făcea tot numai bine, rău însă nu făcea nici odată. De aceea atât părinții săi cât și toți cei ce-l cunoșteau mai de-aproape, îl aveau foarte drag.

Ajungând Alexie în vârsta aceea când fiecare se cugetă la însurat, părinții săi îl îndemnară ca să se însoare, însă el nu spuse nimic: nici că se va însura, nici că nu se va

însura, ci tăcu mulcom, lăsându-l pe tatăl său să facă cu dânsul ce va voi.

Tatăl său, văzând că nu zice nici da nici ba și cugetând, că poate îi e rușine să vorbească de însurătoare, îi căută o mireasă și-l însură și, fiindcă nu avea alt fiu, ci numai pe dânsul, îi spuse totodată că nu mult după aceasta îi va da și tronul împărătesc.

Ce face însă Alexie?... Cum s'a cununat și a eșit din biserică, zise către mireasă: „Pace ție, și pace mie!“ și apoi, cum ajunse acasă, se desbracă din hainele cele frumoase, în cari era îmbrăcat, și îmbrăcându-se în alte haine proaste, părăsi pe neștiute și pe nesimțite casa și mireasa, și se cam mai duse în lume.

Și cum s'a pornit el de-acasă, s'a tot dus încotro îl duseră ochii și picioarele, și nu s'a mai oprit nicăiri, până ce nu dete de o mănăstire de călugări. Iar după ce a ajuns la mănăstirea aceea, își schimbă numele, ca să nu știe nimeni cine-i și de unde-i, și-apoi, rugându-se să fie primit în cinul călugăresc, se făcu și el călugăr.

După ce s'a făcut călugăr, asculta și aicea, ca și acasă la părinții săi, până chiar și de cei mai mici călugări și argași mănăstirești și făcea toate slujbele călugărești cu cea mai mare supunere și rânduială.

Și fiindcă el era un om foarte evlavios, cu frica lui Dumnezeu și îndurat, și pentru că se purta foarte bine, de aceea călugării voia să-l facă mai mare, însă el nu voi nici decum.

bune, mai ales la smerenie și la iubirea unuia cu altul și la frica lui Dumnezeu.

* * *

Fraților bucurați-vă pururea întru Domnul, și iarăși zic bucurați-vă.

Nu este pentru întâia oară, când sf. Pavel îi provoacă pe fiii săi sufletești să se bucure întru Domnul. Astfel în epistola sa către Romani zice: »Întru nădejde bucurându-vă« (12, 12), La II. Cor. 6: »Ca niște întristați iară pururea bucurându-ne«, la II. Cor. 13, 10: »De altfel, fraților, bucurați-vă« la I. Tesaloniceni 5, 16: »Pururea vă bucurați«, iară în epistola către Filipeni de trei ori îi provoacă pe fiii săi să se bucure. Nicăiri însă nu îi îndeamnă de două ori dupolaltă să se bucure, ca aici.

Cauza pentru care de două ori îi îndeamnă să se bucure în Domnul este, că a înțeles, cumcă Filipenii încep a fi asupriți pentru Hristos. Prin asuprire însă ei se întăresc în credință și astfel se apropie tot mai mult de făgăduința Domnului, care este viața veșnică. Iată și el, Pavel, în temniță zace acuma și știe că nu peste mult își va vărsa sângele său, cu toate acestea însă este fericit și se bucură în Domnul pentru că se vede mai aproape de ținta sa, care este fericirea cea cerească. Dreptacea și voi Filipenilor, cari începeți să suferiți pentru Isus, bucurați-vă pururea întru Domnul și iarăși zic: bucurați-vă,

Blândețele voastre să fie știute tuturor oamenilor, atât Jidovilor cât și creștinilor. Așa să fiți Filipenilor de pătrunși de bucuria adevărat creștinească, încât bucuria aceasta să arunce razele sale peste toată împrejurimea voastră.

Domnul aproape este.

Năcazurile acestei vieți nu vor ținea mult. Veni-va vremea când Domnul va răsplăti suferințele voastre și voi vă veți înfățișa înaintea lui, de aceea v'am zis: bucurați-vă pururea întru Domnul, și iarăși zic: bucurați-vă.

De nimica să nu vă grijiți, ci în toată ruga și rugăciunea cererile voastre cu mulțămintă să fie arătate la Dumnezeu.

Oricâte lucruri pământești vă lipsesc, oricâte năcazuri dureri și surerinte aveți, nu vă grijiți de ele, adevărat nu desnădăjduiți întru îndurarea lui Dumnezeu. Ci ori de ce ați avea lipsă, cereți dela Dumnezeu, rugându-L pe el să vi le dea. Nu uitați însă, că Dumnezeu nu vă poate da nimic în viitor, dacă pentru binefacerile trecute nu i-ați mulțumit. De aceea zice apostolul: cererile voastre cu mulțămintă să fie arătate la Dumnezeu.

Și pacea lui Dumnezeu, care covârșete toată mintea, va păzi inimile voastre și cugetele voastre în Hristos Isus.

Urmarea rugăciunilor voastre binefăcute va fi pacea lui Dumnezeu, adevărat înpăcarea pe care a făcut-o Dumnezeu cu oamenii atunci, când și-a trimis pe unul născut Fiul sau pe pământ ca să pătimească pentru noi iar ingerii din ceruri au cântat-o zicând: »Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, și între oameni bună învoire«

Pacea aceasta covârșete toată mintea. Pentru că mintea omenească nu poate să priceapă, în ce chip poate creștinul să fie liniștit și cu voie bună, chiar și sub loviturile cele mai grele ale sorții.

Pacea aceasta va păzi inimile voastre și cugetele voastre în Hristos Isus, așa că pe viitor veți fi și mai strâns uniți cu el.

Și acuma, înainte de a încheia epistola sa, sf. Pavel îi îndeamnă pe Filipeni, să se poarte cât mai bine, luând pildă chiar dela el. De aceea le zice:

De altfel, frații mei, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt iubite, câte sunt de laudă, orice faptă bună și orice laudă, acestea să le gândiți. Cele ce ați învățat, și

ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.

Mai întâi îi învață ce să gândească, iar apoi ce să facă. Interesant e, că le cere să facă cele ce le-au văzut la el. Așadar el a împlinit întru toate porunca Domnului care zice: »Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri.« (Matei 5, 16.). Dacă vor gândi și vor face astfel Filipenii, Dumnezeuul păcii, adevărat acel Dumnezeu dela care vine pacea »care covârșete mintea«, va fi cu ei.

* * *

Bucurați-vă și voi, dragi cetitor, în această sfântă Duminecă a florilor întru Domnul. Bucurați-vă cu acei copii nevinovați cari cu ramuri de finic și cu Osana l-au primit pe Domnul în Ierusalim. Bucurați-vă, nu pentru că sunteți bogați, de neam mare, ori înțelepți, ci fiindcă sunteți creștini, pentru că aveți ca stăpân al vostru pe Isus Hristos, care v'a mântuit de moartea păcatului, v'a îmbogățit cu harul său cel preasfânt și v'a chemat la mărirea sa cea cerească.

Bucurați-vă în Domnul! Căutați izvorul bucuriei numai acolo, unde se poate afla, adevărat în Domnul!

Bucurați-vă pururea întru Domnul, căci dacă numai uneori ne bucurăm întru Domnul iar alteori întru făpturi, sufletul nostru asemenea este căruței, care merge când pe drum neted și oblu, când pe drum neumblat și plin de huzdoape.

Gândiți-vă la cele opt fericiri pe cari le cântăm la fiecare liturghie, și nu uitați că numai în Domnul este fericire și bucurie.

Bucurați-vă pururea întru Domnul și iarăși zic: bucurați-vă!

IULIU MAIOR

Citiți: „Unirea Poporului“.

ci le spuse că el e foarte mulțumit și cu atâta cu cât este.

Murind la vre-o câți-va ani după aceasta egumenul mănăstirii, călugării după ce-l înmormântară, se adunară cu toții la un loc, ca să aleagă pe un alt călugăr de egumen. Însă, fiind ei sfat, văzură că nu pot alege pe nimeni altul, fără numai pe Alexie, fiindcă toți, până într'unul, aveau câte-un cusur, adevărat unul a făcut una, altul alta, pe când lui Alexie nimeni nu-i putu nimic afla, fiind cel mai drept și cu purtarea cea mai bună. De aceea hotărâră ei să-l aleagă numai pe dânsul.

Alexie însă le spuse, că numai de geaba stăruesc să-l aleagă, căci el nu dorește nici nu vrea să fie ales, ci să aleagă mai bine pe un alt călugăr mai vrednic decât dânsul. Dar călugării nu voră să-l asculte, și-l alesă pe dânsul.

Alexie, văzând că călugării nu șăguesc, că l-au ales de egumen împotriva voinței sale, și fiindu-i teamă, că nu va putea corespunde acestei chemări înalte, dupăcum i-ar fi dorința și voința, se duse în chilie sa, se desbrăcă din hainele cele călugărești și, îmbrăcându-se în haine de cerșetor, părăsi pe ascuns mănăstirea și se întoarse iarăși la tatăl său.

Ajungând acasă la părinții săi și fiind bătrân și foarte schimbat la față, nimeni nu l-a cunoscut. Dar și el nu s'a dat de cunoscut, ci schimbându-și și de astă dată numele, se rugă tatălui său să-i dea o colibuță ca să locuiască

într'ansa, căci fiind slab și nevoeș, n'are unde să-și plece capul și să locuiască.

Împăratul, văzându-l cât e de sărman și de slab, i-se făcu milă de dânsul și, fiindcă și el era un om bun la inimă, îi dete spre locuință o odăiță mică, care se afla lângă un grajd.

Dupăcei s'a așezat Alexie în odăiță sau căsuța aceea, a început a lucra prin curte, și ceea ce-i da de mâncare cu aceea trăia, și se mulțămia totdeauna cu ceea ce avea. Iar de îmbrăcat se îmbrăca cu straietele ce rămăneau și le căpăta de pe la argași.

La vre-o câți-va ani însă, iată că într'o bună dimineață văd argașii și ceilalți curteni că servitorul adăpostit la curtea împărătească nu ese, ca de altă dată, din casă. În acelaș timp însă aud clopotele sunând, ca și când ar fi murit cine știe ce om însemnat.

Și văzând curtenii întâmplarea aceasta, alergară de grabă la biserică să vadă cine și pentru cine trage clopotele. Însă când ajunseră și se urcară la clopote, ce să le vadă ochii?.. Văd că clopotele se mișcă și se trag singure. După aceasta, scoborându-se din clopotniță, se porniră și căutară prin toate părțile să vadă cine a murit și de ce se trag toate clopotele singure și cu un răsunet atât de jalnic și de pătrunzător. Mai întâi căutară pe la preoți, cugetând că a murit vre-un preot, apoi pe la mănăstiri, și'n urmă pe la domni, precum și

prin alte locuri mai însemnate, însă nici într'un loc nu aflară nimic.

În urmă, aducându-și aminte că săracul din curtea împărătească n'a eșit în ziua aceea la lucru afară, ca mai înainte, se întoarsă cu toții îndărăt de pe unde erau duși și se îndreptară spre odăița săracului, ca să caute și acolo să vadă nu cumva a murit acesta? Și cum se apropiară de odăița, în care locuia Alexie, văd că e luminată; iar după ce deschiseră ușa și intrară câți-va dintre dînșii înăuntru, văd pe Alexie întins cât era de lung la pământ, cu fața în sus, cu mâinile pe piept, ținând în mână dreaptă o scrisoare, iar împrejurul său arzând o mulțime de lumini cari atârnavă în aer... un semn că era mort.

Văzând ei aceasta, își făcu fiecare semnul crucii, zise: »Dumnezeu să-l erte«, și apoi se apropiară cu sfială de dânsul și cercară să-i ia scrisoarea din mână, ca să vadă ce e scris într'ansa. Dar în zădar le fu osteneala, căci n'o putură scoate.

Atunci cei ce-l aflară mai întâiu pe Alexie mort se duseră la împăratul și-i detară și lui de știre atât despre moartea acestuia, cât și despre scrisoarea din mână lui.

În răstimpul acesta însă clopotele se trăgeau mereu singure pe sine și nimeni nu le putea opri.

Ascultând împăratul toate cele ce l-s'au spus că s'au întâmplat, s'a dus și el la căsuța

Cum stă lumea și țara?

Un guvern național?

Ultimele zile au pricinuit mari schimbări în viața politică. Toate partidele își dau seama de răspunderea zilei de mâine. De aceea își strâng rândurile. Ba se vorbește cu multă stăruință, că ar fi pe drum să se înfăptuiască un guvern național. Acesta ar fi alcătuit din fruntașii tuturor partidelor noastre mai mari, ca împreună să împartă și răspunderea guvernării grele de azi.

În legătură cu boala M. S. Regelui toți șefii partidelor se găsesc la București împreună cu fruntașii politici. Gazetele din București scriu, că guvernul dlui general Averescu ar fi imbiat din nou pe național-țărăniști să intre în guvern. Comitetul de conducere al partidului național-țărănesc însă nu găsește destul de hotărâte propunerile guvernului. Generalul Averescu vrea cu orice preț să-și întărească guvernul cu ajutorul partidului național-țărănesc, de aceea cere contopirea celor două partide pe temeiul programului celor 10 puncte ale partidului național-țărănesc. Timpul însă e prea scurt și prea zorit pentru ca să se poată face așa la repezeală un lucru atât de mare și însemnat!

De altă parte se spune, că și liberalii ar vrea o conlucrare cu național-țărăniștii și cu dl Iorga și cu doctorul Lupu, alcătuiind împreună un guvern național. Dar partidul național-țărănesc nu are deplină încredere nici în planurile liberalilor, de aceea mai bucuros stă departe de frământările celorlalte partide nemestecându-se nici cu unii, nici cu alții.

Mai nou se spune, că partidul național-țărănesc nu a primit condițiunile de fuziune (de contopire) a generalului

Averescu și a propus el alte condiții. Acestea însă par prea grele și așa lucrurile rămân cum au fost. — Așa spun gazetele dela București.

† A murit bătrânul Coroianu.

Oamenii mai bătrâni știu cine a fost *Iuliu Coroianu*, căci în timpul Ungurilor i-au cântat deatâtea ori doina cea jeloasă, când robia împreună cu Lucaciu și cu Rațiu în temnița dela Seghedin pentru drepturile poporului românesc.

Cântă mierla prin păduri
Robu-i Lucaciu la unguri;
Lucaci, *Coroian* și Raț
Stau în temniță legați
Pentru sfânta dreptate
De care noi n'avem parte,
O!, o! . . . !

Așa versuia poporul ardelenesc prin anii 1896, după vestitul „proces al Memorandului“, și glasul poporului românesc adevăr grăia. Cei trei fruntași ai timpurilor acelora, fuseseră închiși pentru „dreptatea“ pe care asupritorii noștri o țineau legată cu lanțuri și ei au suferit bucuroși temnița ungiurească. Drept răsplăt plugarii români ai Ardealului le-au ferecat în doină suferințele și nu era suflet românesc să nu știe de Lucaci, Coroian și Rațiu, cari au apărat drepturile poporului românesc.

Dintre cei trei eroi, Rațiu a murit încă pe vremea ungiurească, iar Popa Lucaciu și avocatul Coroianu au ajuns și timpurile de bucurie ale României mari. În anul 1919, când *Parlamentul României întregite*, alcătuit din Munteni, Moldoveni, Bucovineni, Basarabeni și Ardeleni, consfințea prin lege împlinirea visului strămoșesc, erau de față între fruntași și „memorandiștii“ de demult, neînfricatul Lucaciu și aprigul moșneag Coroianu. Ne putem închipui ce bogate lacrimi de bucurie au vărsat ei atunci. Și cu câtă evlavie și-au înălțat ei degetele spre frunte, făcându-și semnul sfintei cruci și zicând:

lui Alexie, ca să se încredințeze singur la starea locului despre cele ce i-s'au spus.

Ajungând și intrând în căsuța unde se afla Alexie mort, își făcu și el cruce și zise: „Dumnezeu să-l erte“, și-apoi porunci unui argat să-i scoată scrisoarea din mână și să i-o dea, ca să vadă ce-i scris într'ansa.

Argatul întinse mâna și, prinzându-o începă a o trage cu toată puterea. Dar înzădar, căci oricât s'a muncit, n'a putut-o scoate.

Atunci a cercat împăratul singur și, cercând, i-o scoase cu cea mai mare ușurință. Iar după ce a scos-o și a desfăcut-o, ceti cu deamăruntul de la început până la sfârșit.

Și era scris în scrisoarea aceea, pe care o scrisă Alexie nemijlocit înaintea morții sale, toata viața lui: cum a părăsit el mireasa și a fugit deacasă, cum a mers la mănăstire și ce s'a întâmplat acolo cu dânsul, cum a fost ales de egumen, cum a fugit după aceea de la mănăstire și cum a petrecut apoi la tatăl său până la moarte, fără a se da de cunoscut. Iar de desupt sta iscălit: „Eu sunt fiul tău cel de mulți ani pierdut . . . Alexie“.

Sfârșind împăratul de cetit scrisoarea, a început a plânge și a se tângu, de ce nu l-a cunoscut și n'a știut-o el aceasta mai de mult; de ce i-a dat spre locuință o căsuță așa de mică și de îngustă; de ce nu i-a dat una mai mare, mai frumoasă și mai luminoasă!

Iar după ce s'a săturat de plâns, l-a scos din odaia în care a murit, l-a dus și l-a așez-

zat în odaia sa și de-aici apoi l-au scos, l-au înmormântat cu pompă împărătească, după cum i-s'a căzut ca unui fiu de împărat.

Și fiindcă la moartea lui Alexie clopotele au început singure au se trage și lumini nepuse și neaprinse de nimeni a ars împrejurul lui, de aceea, atât curtenii cât și cetățenii, precum și ceilalți oameni de prin împrejurime, îndată au cunoscut că Alexie n'a fost un om de rând, ca toți muritorii, ci a fost un om foarte bun la Dumnezeu, un om sfânt, și de aceea l-au și numit ei: Omul lui Dumnezeu.

Un pungaș francez păgubește lumea cu 40 milioane franci. Rochette se numește unul dintre cei mai mari pungași ai Franței, care a făcut deja cinci ani de temniță, dar cu toate acestea nu s'a cumișit.

El scotea, dimpreună cu doi prietini de ai săi, o gazetă în care lauda peste măsură anumite acții de ale bancilor, acții cari n'aveau nici o valoare. Oamenii, cetind gazeta lui, mergeau la redacție și se interesau cum se vând acțiile. Acolo apoi li-se spuneau minuni, iar oamenii prea încrezători își vindeau acțiile lor cele bune, ca să-și cumpere acțiile rele recomandate de Rochette. În forma aceasta el a înșelat lumea cu aproape 40 de milioane de franci. Dar i-s'a infundat, și acum este din nou prins și va fi judecat în curând.

— Acum slobozește Doamne pe robii tăi în pace, că văzură ochii noștri mântuirea din ghiarale asupritorilor!

Anii trecuți a murit Părintele Lucaciu și mai rămăsese numai bătrânul Coroianu, care trăia aproape uitat în orașelul Cojozna de lângă Cluj. Anii îi albiseră de tot și numai ochii îi mai licăreau uneori ca două finte de jăratec sub creșele frunții, arătând pe marele luptător de demult.

În ziua de 29 Martie s'au stâns însă pește totdeauna și acești doi ochi și blândul moșneag a călătorit la tovarășii săi de demult. Osemintele răposatului au fost duse cu cinste mare la Cluj și în ziua de 31 Martie i-s'a făcut o înmormântare vrednică de un om vestit ca dânsul. La prohod a fost de față întreg Clujul românesc, fără osebite de partid și de lege. Și numeroși delegați de aproape și din depărtări. Mai aproape de sicriu era d. *Iuliu Maniu*, președintele partidului național-țărănesc, nepotul răposatului.

Predica de înmormântare i-a rostit-o Pătr. Dr. Victor Macaveiu, canonic din Blaj. Au mai vorbit d. Dr. Alexandru Vaida-Voevod, d. Călușiu prefectul Clujului în numele guvernului, vechiul tovarăș Gavril Tripou, avocatul Dr. Suci, profesorul universitar Giuglea și alții. În zilele următoare atât Adunarea deputaților dela București, cât și Senatul, au pomenit în pioase cuvântări pe vechiul luptător național.

S'a dus și Coroianu! Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii!

Tulburările din China.

Rasboiul deslanțuit între trupele guvernamentale și între trupele cantoneze se continuă. Cantonezii au ocupat rând pe rând pozițiile mai însemnate ale guvernamentalilor. Pretutindeni au jufuit și pustiit totul. Lumea îngrozită s'a refugiat pe unde a putut ca să scape de urgia infuriată a trupelor cantoneze.

Americanii și englezii se pregătesc cu armate puternice împotriva cantonezilor. E vorba ca și Japonezii să intre în horă, alături de englezi și americani, împotriva cantonezilor, fiindcă nu de mult niște soldați din armata cantoneză au atacat în orașul Nanking pe supușii japonezi, batjocorindu-i, bătându-i și jefuindu-i de toate lucrurile și averile lor.

Se vede, că armata cantoneză în beția triumfului ei asupra guvernamentalilor și-a pierdut capul și nu-și mai dă seamă de ce face!

29 Albanezi judecați la moarte.

Guvernul albanez a judecat la moarte 29 persoane din pricina, că a luat parte la revoluția din toamnă împotriva lui Ahmed Zogu, președintele republicii. Din cei judecați 14 inși sunt fugiți în străinătate.

Daruri pentru Academia Română. Inginerul Petre Lucaci a lăsat Academiei Române din București o fundațiune de 15 milioane lei, din care să se dea burse studenților. Profesorul Dr. Victor Babeș, mort de curând, a lăsat o fundațiune de 24 milioane lei din care să se premieze lucrări cu subiecte medicale, și altă sumă de 100 lei tot în acel scop. Doamna Alexandrina Belu, moartă și ea nu de mult, a lăsat o grădină, o vilă, o vie și câteva clădiri mai mici, din venitul cărora să se încurajeze arta și știința română.

O moarte frumoasă..!

— Un episcop, predicator vestit, cade în brazda pe care a plugărit-o toată viața. —

Cel mai vestit episcop al Ungurilor din Ungaria a fost fără îndoială Dr. Ottocar Prohászka, episcopul romano-catolic dela Székesfehérvár. N'a ajuns episcop prin politică, ci prin convingerea tuturor locuitorilor țării, că om mai cinstit, mai învățat și predicator mai mare nu era pe vremuri în Ungaria. Și a ajuns prin puterile proprii și cu ajutorul Spiritului Sfânt episcop în cea mai săracă episcopie a Ungariei, în Székesfehérvár.

Episcopul Prohászka era un orator (vorbitor) cum n'au mai avut Ungurii. Cine l-a auzit vreodată, a rămas adânc mișcat toată viața sa, și nu-l mai uită cât trăiește. Dar el mai era și un om de o sfințenie rară, milostiv și făcător de bine și un mare învățat, așa că scrierile lui s'au tradus în aproape toate limbile Europei. La noi a tradus câteva lucrări de ale sale pâr. protopop Dăianu dela Cluj și profesorul Iuliu Maior.

Episcopul Prohászka n'a fost mândru. Umbla într-o reverență simplă, neagră, căci banii nu-i ajungeau nici când pentru ajutoarea săracilor. El se îmbrăca de multe ori în haine civile, mergea prin cârciume și întorcea la viața cinstită pe bietele fete stricate, încredințându-le apoi călugărițelor numite „păstorul cel bun”, cari se îngrijeau de viața și cinstea acelor.

El nu se îndestulea cu munca pe care o făcea în eparhia sa, ci predica tot mereu și în capitala țării, la Budapesta, mai cu seamă în biserica universității, unde veneau nu numai cei mai mari domni ai Ungariei ca să-l asculte, ci și Jidovii și necredincioșii.

Așa a făcut și săptămâna trecută. El le vorbea Vineri oamenilor cu carte cari se adunaseră în biserica universității. Le vorbea despre boala cea mai mare a vremurilor noastre, despre despărțirea căsătoriilor, îi întreba pe ascultătorii săi, că nu le este frică de iadul, care se deschide înaintea lor, când deodată începe a palizi, gura i-se umple de sânge, frumoasa-i statură începe a i-se clătina, dar scoțându-și batista dă se vorbească mai departe.

Totul a fost însă zadarnic, episcopul începe a se cumpăni, un medic îi sare într'ajutor și, luându-l în brațe, îl așează în sacristia (odăița de îmbrăcare a preoților) bisericii. Au început apoi să-l froteze (frece), i-au slobozit sânge, dar episcopul nu se mai putea mântui, pentru că i-s'a rupt o vână la creri, și nu mai era scăpare. Pierzându-și conștiința, episcopul Prohászka a murit Sâmbătă după prânz la orele 2, lăsând în jale o țară întreagă și pe toți catolicii cari l-au cetit și auzit.

Ungurii din Budapesta au hotărât să-i ridice statuă și i-au făcut îngropăciune de toată frumusețea. Episcopul Prohászka însă n'a fost ungar, ci tăut (slav) din Cehoslovacia de astăzi, precum tot tăut a fost și marele ungar Kossuth Lajos.

Un preot harnic în Țara Oltului.

În anul 1925 a repausat părintele unit Samoilă Socol din *Berivoii Mari* jud. Făgărașului care a servit biserica noastră cu cinste de martir 52 de ani. A servit fără ecleezie și fără case parohiale la 30—40 familii. Cu acest popor mic a trăit bine, a reparat biserica și înainte de moarte a dat 20 mii lei bisericii ca fond neatins.

În Anul 1926 ne-a dat Dumnezeu de preot pe părintele Victor Socol, fiul celui mort, care-și cinstește cel mai mic poporean, pe lângă că e cucernic și predica totdeauna și îndeamnă

oamenii la muncă și înțelegere, a deschis o listă benevolă de subscripție, ca să cumpărăm clopot mare la biserică în locul la cel luat de unguri și a dat pildă cu o sumă însemnată și s'a colectat dela 40 gazde suma de 34 mii și cu 30 mii lei am luat clopot, iar 4 mii s'a pus cu dobândă în sfânta biserică s'au dăruit mai multe lucruri și cărți. Și toți se miră cum se poate așa mai ales, că în anul 1925 vara a bătut ghița hotarul și a spart țigla de pe coperișe. Nu mai aveau beții oameni ce mânca, dar din recolta anului 1926 s'au gândit cu toții și la Dumnezeu și au ascultat și de tatăl dumnisale. Tot așa se jertfește cu dragă inimă și părintele Victor Socol ca tatăl dumnisale cu o mână pe plug și cu una pe ceaslov cu gândul la Dumnezeu și inima la poporul lui drag de 40 familii fără case parohiale și cu 2 jugare ecleezie, dar i-a hărăzit Dumnezeu dela părinți.

Dumnezeu să-l țină la mulți ani în mijlocul nostru și să-l poarte pe urmele tatălui său, care a servit 52 de ani pe placul lui Dumnezeu și al poporului.

Un poporean.

Știrile Săptămânii

O decorație meritată. Aflăm cu bucurie că de toți cunoscutul și mult iubitul doctor d. Dr. Eugen Solomon din Blaj a fost decorat de Măiestatea Sa Regele Ferdinand cu „Crucea Regina Elisabeta, meritul Sanitar cl. I^a”, care precum cetim în „Unirea”, i-a și fost predată oficial Duminecă în 3 Aprilie, la orele 11, în sala primăriei. Felicitări călduroase!

Târg de țară la Blaj. Miercuri în 6 Aprilie s'a început la Blaj târgul de primăvară. Vite n'au fost multe ca alte dăți, însă ce au fost au fost grijite bine. Negustori n'au umblat. Vitele de jug au avut un pic de trecere. Boi frumoși, sau vândut cu 27 mii. Vacile cu vițel dela 7—10,000. Părechea de viței 5—6000, junci 15—20 mii.

Rugărilor înaintate ministerelor se vor împlini în trei zile, așa a hotărât sfatul miniștrilor ținut Vineri la București. La fiecare minister se va înființa adevărat un nou oficiu, care nu va avea altceva de lucru decât ca în trei zile să răspundă celor ce au înaintat rugări. Propunerea aceasta a făcut-o însuși dl general Averescu și a fost primită numai decât.

S'a prăpădit o comună întreagă. Zilele trecute s'a aprins comuna Köösmező din Cehoslovacia. Pompierii din orașele din jur și-au dat toată silința ca să o mântuiască, dară n'au putut-o pentru că pe când era gata să se stingă, o explozie puternică a cutremurat comuna și apoi s'au aprins toate casele din jurul casei cu explozia. În casă erau adevărat ascunse tot felul de munițiuni de pe vremea războiului, cari aprinzându-se au aprins și casele din jur.

Ciocniri de trenuri. În ziua de 30 Martie au fost două ciocniri de trenuri, una la Galați cu mai mulți răniți, și alta la Hașfalău cu 2 morți și un rănit.

A fost spânzurat un vestit hoțoman sârb. La Varajdin în Sârbia a fost spânzurat de curând vestitul hoț Iurai Bojici care băgase în groază ținuturi întregi. Cea din urmă ispravă a lui fusese uciderea și jefuirea birtășului Dolici din Crajina. Dimineața când a fost dus la spânzurătoare Bojici a cerut să mai vorbească cu judecătorul, dar i-s'a spus: acum e prea târziu, ticăloșia ta e dovedită în deajuns! Apoi călăul i-a pus ghițul în gât și peste câteva minute temutul haiduc era mort. Așa se sfârșesc toate haiduciile..!

Testamentul unui profesor. Înainte cu câteva săptămâni a murit profesorul Martinescu dela liceul Sf. Sava din București. Din averea sa profesorul Martinescu a lăsat 200 mii lei liceului Sf. Sava ca din cametele acestor bani să se dea ajutoare la doi elevi buni. A mai lăsat 50 de mii școalei dela Băneasa pentru o mașină de țesut, 20 de mii lei „Asociației studenților creștini”, casele ce le avea în Capitală le-a lăsat Ministerului Instrucțiunii pentru o școală de meserii, 50 de mii societății scriitorilor români și 100 de mii societății ziaristilor români, 10 mii pentru tipărirea unei cărți în care se luptă el împotriva femeilor moderne, și 50 de mii pentru o bursă unui băiat sărac.

Câți și mai câți bocotani mari mor în România, cari nu lasă nici un leu pentru scopuri de binefacere. Iar câte un biet profesor, care întreagă viața sa și-a jertfit-o pentru binele neamului, mai lasă și după moarte întreaga sa avere pentru scopuri înalte și frumoase..!

O fată furată ziua mare. Surorile Elena și Mărioara Florică din Galați se aflau în ziua de 29 Martie în grădina publică în tovarășia alor doi tineri. Deodată s'au trezit înaintea lor cu trei oameni cari purtau măști și cari amenințând cu revolverele au poruncit fetelor să le urmeze. Apoi au luat în brațe pe doamna Elena Florică și au dus-o dincolo de linia ferată. Târziu de tot i-au dat drumul bietei fete într-o stare vrednică de plâns. Poliția îi caută pe răufăcători.

Șase sute lucrători îngropați într-o baie de carbuni. La Harisburg în Pensilvania s'a produs o mare explozie în baia de carbuni. Explozia așa a fost de puternică, încât o clădire de două etaje așezată la intrarea în mină, a fost aruncată în aer, până la o depărtare de 50 de metri. În baie se aflau 600 lucrători cari toți au fost îngropați de explozie. Zece au murit ceialalți au fost desgroați încă fiind vii.

Omorit din bătaie. În județul Brăila s'au întâmplat de curând mai multe furturi de cai. Păgubașii au lămurit pe țiganul Nicolae Vasile și întâlnindu-l în comuna Surdila-Găineasca l-au bătut, rupându-i mai multe oase. Aproape mort bietul țigan a fost transportat la spital, unde, după chinuri de câteva ceasuri, a murit. Jandarmii au prins pe bătăuși și i-au predat judecătoriei.

În Grecia toată lumea trebuie să postească. Guvernul grecesc a dat de curând o poruncă în înțelesul căreia, Marța și Joia nimenia nu poate tăia animale, astfel că Miercurea și Vinerea toată lumea trebuie să postească, de vrea de nu vrea. Postul obligă și cârciumele și hotelurile, unde în celea două zile din săptămână nu-i iertat să se servească mâncări cu carne. Numai bolnavii de prin spitale au dreptul să se înfrupte în zile de post. Porunca guvernului grecesc se întinde asupra întreg anului 1927. O asemenea lege n'ar strica nici în țara noastră.

O bandă de hoști unică în felul ei De câteva zile poliția din Cluj a prins o pasăre rară, cu toate că este șchioapă. Că hoțul Kiss Péter, care până acuma se gândește la deșertăciunea lumii acesteia în temnița tribunalului din Bistrița bună pasăre a fost. Iată ce a povestit hoțul Kiss Péter polițiștilor din Cluj:

Sunt om de 50 de ani, din Bărgău. M'am însurat din dragoste curată, luând de soție o fată a unui om, gazdă bună, cu toată în tinerețe eram mare hoț, dupăcum arată și fotografia de pe atunci, care se află acuma în mâinile D. Voastre.

Nu mă puteam însă împăca nici cum cu viața cinstită, pentru că în mine curge sânge de diavol. Și cu toate că eram cel mai bogat om din comună, seara luam pușca în spate și mergeam la vânat de... oameni. Nimănui nici prin minte nu-i trecea că eu să fiu ucigaș și hoț.

În sfârșit m'am hotărât să-mi câștig și soți, și m'am înțeles cu cele mai bune gazde din sat, să facem o bandă de hoți. Gazdele s'au învoit, iar noi am început să furăm și jefuim. Dar dela o vreme diavolul din mine m'a îndemnat să cer eu parte mai mare din jaf, că doară eu le eram conducătorul. Soții mei însă au început a murmura. Cu toate acestea noi am continuat jafurile, iar banii câștigați îi depuneam la bancă.

Într-o zi mă dusei la Bistrița, ca să fac o nouă depunere. Fiind eu în Bistrița, soții mei s'au apucat să jefuiască sânguri. Dar, măgarii de ei, nu știau căniile ea mine, și jandarmii au pus mâna pe ei. Așa am ajuns și eu aici, vândut de soții mei — își sfârși mărturisirea hoțului Kiss Péter.

Prețul peștelui. Ca și cetitorii noștri să știe cam cum să plătească peștele, dacă se află, în postul mare, arătăm aici prețul peștelui la Galați. Cea se vinde cu 95 lei kilogramul, șalaul: 39,50, crapul mare 50, crapul mic 45, somnul mic 34, linul 20, știuca 19,50, plătica 15, caracuda 18, babușca mare 12,50, bibanul 11, avat 12, corjancu 6,30, iar guvizile 62 lei kilogramul.

Cum au păcălit caii pe niște ucigași. Mai zilele trecute fostul locuitor din Sighetul Marmăției iar acuma din Slatina (Cecoslovacia) Veg Solomon a plecat pe satele din jur ca să-și încaseze datoriile pe cari le avea pe la oameni, că era mare neguțator. A și adunat o grămadă de bani și a plecat cu căruța, trasă de doi cai aprigi, spre casă. Deodată însă îi atâră calea patru țărani, opresc caii, toacă în cap pe cocis, iar pe el îl bat cu bâtile în cap până ametește.

Crezându-l mort cei patru hoți s'au apucat de jefuit, dar caii s'au speriat, au luat-o la fugă și nici nu s'au oprit până acasă în Slatina. Auzind nevasta nefericitului nechezitul cailor, a eșit la poartă și a văzut grozăvia: servitorului mort și cu capul spart și plin de sânge, iar stăpânul aproape mort, ne mai putând grai; dar cu banii toți la sine.

Cercetările jandarmilor cehoslovaci au început nu numai în Cecoslovacia ci și în România. La două zile a murit și stăpânul.

† **Regina Podoabă născ.** Brau preoteasă română unită în Benesat după o boală scurtă a repausat în Domnul azi la 29 Martie 1927, ora 19, în anul 33 al vieții și 15 al fericeitei sale căsătorii. Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

Grâul de primăvară. Toți agricultorii se silesc astăzi, să-și îmbunătățească producțiunea de grâu. În pământul bun și bine lucrat, e mai folositor să se samene grâu de primăvară decât ovăs sau orz.

Grâul de primăvară semănat în luna Februarie, va da o roadă mai bună decât dacă este semănat în Martie. Grâul de primăvară semănat în Aprilie va rodi și mai puțin.

De aceea semănarea grâului de primăvară e bine să se facă îndată ce pământul se poate lucra. Pământul trebuie lucrat din bună vreme, căci numai așa va produce bine.

Să se seamene numai boabe mari, bine curățite de semințe streine și împietrite cu piatră vântată.

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

Ingrijirea stupilor în Aprilie.

În aceasta lună începe lucrul stuparului. În stup se găsește puet și stuparul grijește ca stupii să nu ducă lipsă de hrană, de apă și de căldură.

Stupii lipsiți de hrană sau cari au puțină hrană, se hrănesc punându-li-se rame pline cu miere căpăcită. Când nu avem miere în faguri, le dăm sirop de zahăr sau miere, pe care o turnăm în faguri.

Pentru ca stupii să nu ducă lipsă de apă, le facem adăpătoare în apropierea stupinei. Apa o primenim în fiecare zi.

Oa să fie căldură în stupi, îi ținem învăliși bine, până ce timpul s'a încălzit și albinele s'au înmulțit.

În aceasta lună, mai ales dacă timpul e rău și albinele nu pot ieși la câmp și dacă nu au nici hrană și căldură de ajuns, stupii se prăpădesc ușor.

Dela mijlocul lunii încolo, putem să facem și hrănirea de împintinare a stupilor. Anume, sau în fiecare seară sau tot la două seri odată le punem miere pe faguri sau în hrănitorele pe cari le avem la îndemână. Prin aceasta stupul se îndeamnă la lucru mai sărguincios, matca pune ouă mai multe, albinele se înmulțesc mai repede și roiile ies mai de grabă. Și e lucru știut, că mierea multă ce se adună în luna Mai, se datorește și numărului mare de albine din luna Aprilie.

Cătră sfârșitul lunii, când albinile, acoperă toate ramele cu puiet, mărim cuibul punând faguri goi. Acești faguri îi așezăm câte 1—2 între ramele cu puiet. Nu punem nici odată faguri mai mulți de cât pot acoperi albinele, pentru că dacă s'ar întâmpla să fie și zilele mai reci, albinele strângându-se grămadă, nu s'ar acoperi toți fagurii și puetul răcind s'ar prăpădi.

Dacă stupii s'au dezvoltat bine, punem faguri și în caturile de sus, pentru ca albinele să poată lucra cât de bine.

Pe la sfârșitul lunii se pot muta albinele din coșnițele simple de nuele în coșnițe sistematice.

Să semănăm mazăre.

O plantă foarte bună ca hrană pentru oameni este *mazărea*. Se poate mânca atât verde cât și uscată. Gătita cu carne sau cu oleiu este o hrană foarte folositoare.

Se poate semăna primăvara de vreme. Pământul unde se seamănă trebuie să fie arat mărunț și curat de burueni.

Singurul neajuns ce-l are *mazărea* este că uscată se umple ușor de gărgărițe și din pricina aceasta uscată nu se prea mănâncă. Acest neajuns încă se poate încunjura în chipul următor: Pe la începutul lui Iulie se face a două semănătură. Din acesta vom avea pe la începutul lunii Septembrie o roadă de boabe coapte și fără gărgărițe. Cei câți-va fluturi de gărgărițe, cari sboară prin Iulie, August nu pot să puie ouă așa multe din cari să se formeze viermuleții de gărgăriță, cari să atace boabele.

Semința negărgărițată este mult mai grea la cântar ca cea cu gărgărițe. Mazărea cea mai bună este *mazărea verde americană*, cu bobul sbârcit, *mazărea de Saxonia* cu bobul alb și sbârcit și *mazărea albă* cu bobul neted.

Ori care dintre acestea soiuri de mazăre se poate cultiva cu înlesnire, ușurând nevoile casei și dând hrană chiar și pentru vite.

Afară de aceea *mazărea* îmbunătățește și îmbogățește și pământul, făcându-l bun pentru plantele păioase.

Chiar pentru aceea se semănăm și mazăre în locurile ce avem și folosul ce vom trage va fi destul de mare.

FEL DE FEL.

Trenul grâului. În Franța s'a arătat un tren, așa numit *trenul grâului*. Acest tren s'a din 6 vagoane mari. În aceste vagoane sunt așezate semințele celea mai alese de grâu, unele prin cari se lucrează pământul pentru semănarea grâului, tot felul de chipuri și mașinării prin cari să arată cum se cultiva mai bine grâul și îngrășămintele cari trebuie date pământului.

Trenul acesta vreme de trei săptămâni a umblat pe toate liniile ferate, oprindu-se în gărilor mai mari, unde agricultorii învățați au ținut vorbiri despre felul cum trebuie să se cultive grâul, arătând toate mijloacele mai bune prin cari se poate îmbunătăți cultura grâului.

În chipul acesta Franța vrea să încurajeze pe agricultori, cum să îmbunătățească grâul, pentru ca să producă roadă cât mai mare.

O plantă care te face să râzi. Prin Arabia crește o plantă pe care locuitorii de pe acolo o numesc *planta râsului*. Arabii strâng semințele acestei plante și le zdrobesc până să face din ele un praf fin.

Dacă vre-un om înghițește din acest praf numai atâta cât poți lua pe un vârf de cuțit, numai decât începe să sară, să joace, să țipe ca un nebun. Această bucurie îl ține cam vreme de un ceas. După aceea îl cuprinde o oboseală și adoarme. După ce s'a deșteptat nu-și mai aduce aminte de nimic ce a făcut înainte de adormire.

Un pește ciudat. Prin apele mării trăiește un pește foarte ciudat, numit *tată de familie*. Ciudățenia acestui pește stă în aceea că ouăle pe cari le pune femeiușca — vre-o 200 ca totul și mari ca un glonț de vânătoare — le adună unul după altul în gură. Le ține aici fără să scape vre-unul în apă.

Din ouă ies peștișori mici, cari cresc aici în gura peștelui, lărgindu-i astfel gura, încât peștele — *tată de familie* — nu-și mai poate apropia fălcile și rămâne cu gura deschisă.

Cei 200 de peștișori sunt purtați în gura peștelui, vreme de mai multe săptămâni. Din gură ies numai atunci când sunt mari de un centimetru și sunt destul de sprinteni ca să scape dinaintea dușmanilor.

Și ce e mai curios, peștele mănâncă fără să înghițească vreunul dintre peștișorii ce-i poartă în gură.

Cum putem face să nu străbată apa prin pielea și talpa inoăltămintelor. Luăm o lingură de ceară de albine, cam tot atâta rășină și vre-o două linguri său de berbece. Le încălzim

Intr'un vas la foc până se topească bine. Punem o jumătate de litru de oleiu de in. Luăm vasul dela foc și tot amestecăm până se răcește.

Cu o perie ungem talpa și căputa încălțămintelor. Cu încălțămintele unse cu această unsoare putem umbla prin apă, căci nu va străbate apa la picior. *

Cum facem ca pânea să capete o coajă cu culoare frumoasă lustruită. Luăm o lingură de făină de cartofi și o amestecăm cu apă rece până se face un fel de aluat. Apoi amestecând mereu cu o lingură, turnăm în acest aluat încă o litră de apă fiartă. După ce se scot din cuptor pâunile se ung cu această apă. Coaja pâinei se lustruiește frumos. *

O rață cu patru picioare. Un gospodar din Anglia, în primăvara aceasta a pus la clocit mai multe ouă de rață. Când a sosit vremea să iasă puii din găoace, băgă de seamă, că dintr'un ou iasă un pui care avea patru picioare. Părechea a doua de picioare e așezată de laturi, în dreptul celor două picioare regulate.

Pe acestea picioare nu calcă și sunt mai subțiri ca și celelalte, dar cresc într'una.

Puiul de rață e vesel și crește bine. Ii pricinuesc însă neplăceri ceialaltii pui, cari il mai ciugulesc de picioarele celea întrecătoare.

PREȚUL BANILOR:

1 franc francez se plătește cu	6	Lei 80 b.
1 liră sterlină " "	820	" "
1 dolar " "	169	" "
1 franc elvețian " "	32	" 75 "
1 liră italiană " "	8	" "
1 franc belgian " "	24	" "
1 coroană cehoslovacă se plătește	5	" "
1 zlot polonez se plătește cu	28	" "
1 dinar se plătește cu	2	" 85 "
1 leva " "	1	" "
1 marcă aur se plătește	40	" "
1 zlot unguresc	32	" "

Poșta gazetei.

Articolul »Cum trebuie să privim școala primară« este prea lung și prea puțin popular, deci nu-l putem publica.

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

Administrația Centrală Capit., Blaj.

Nr. 215—1927.

INCHIRIARE.

Dela 1 Maiu 1927 începând, se dau în chirie pe timp de 3 ani casele fundației Ioan M. Moldovan, din str. Ioan Vancea Nr. 241 a și 241 b. Reflectanții la ele, își vor înainta cererile/oferte, închise, la Adm. c. cap. până în 21 Aprilie a. c. orele 12 din zi Casa Nr. 241 b. se închiriază întreagă.

Blaj, 4 Aprilie 1927.

Dr. Ambrosiu Chețianu
administrator capit.

1-2 (303)

Se caută ucenic

un băiat trecut de 14 ani, care primește întreținerea (casa și mâncare) și îmbrăcăminte, la

Restaurant Gara Blaj.

(194)2-3

De închiriat

o casă corespunzătoare pentru prăvălie, în Blaj, strada Simeon Bărnăuțiu, și altă casă în str. Avram Iancu, care constă din 2 odăi, culină, spaiz și pivniță

Reflectanții pot primi informații în cancelaria fabricii de spirt

1 3 (298) IACOB MENDEL, Blaj.

Cine voiește, ca să-i fie mașina de treerat în bună stare pe sezonul de treerat să poștească la atelierul de mecanică

a subsemnatului, unde se reparaază tot felul de mașini agricole, cu prețuri aproape de jumătate față de alte ateliere.

Tot la subsemnatul se mai află de vânzare UN MOTOR de benzină de 6 H. P.

E. MAIER, mecanic

2-6 (295)

Blaj, Str. Avram Iancu.

A apărut

Cea mai bogată carte de Rugăciuni de IOAN GENȚ.

560 pagini, pe hârtie fină (velină). Cuprinde toate celea de de lipsă pentru cantori, elevi, intelectuali și popor. Rugăciuni de dimineața, de seara, la Mănecat și Inserat, întreaga Sf. Liturghie, rugăciuni la Sf. Liturghie, Mănecatul și Inseratul de Sâmbăta și Dumineca pe toate opt glasurile. (Laudele, Luminătoarele, Stihirile învierii. Catavasiile, Troparele și Condacele Duminecilor și ale Sărbătorilor). Mărturisirea, Cuminecarea, Prohodul și Cununia. Rânduiala Catavasiilor de peste an, colinzi, cântări în Vinerea Mare șcl. Acatistul și lecturi din Situl ALFONS de LIGUORI.

Cea mai bogată și mai ieftină carte de rugăciuni. Costă: legată în pânză fină peste tot, cu cruce de aur 80 Lei. Ceice doresc legătură în piele cu bordură aurită și cruce de aur vor mai trimite 100 Lei în plus (total 180 Lei). Legătură în piele cu bordură simplă 60 Lei în plus (adică total 140 Lei).

Comandele se fac la Părintele Dr. ALOISIE L. TĂUTU, profesor de teologie în Oradea-Mare, sau la Redacția „Vestitorului” Oradea.

După 20 exemplare vândute se dă unul gratuit (în pânză).

(296) 2-6

CĂRȚI PENTRU POPOR.

Cartea este cel mai bun prietin al omului. — Ai carte, ai parte. Omului cu învățătură li curge miere din gură.

La **Librăria Seminarului din Blaj** se află de vânzare următoarele cărți scrise anume pentru cetitorii din popor:

A. LUPEANU-MELIN: In pragul vremii	6 lei	IOAN POP-CÂMPEANU: Câmpia Transilvaniei	4 lei
" " Copii în război	2 "	" " Ciupercile	4 "
" " Sămânța viitorului	3 "	" " Bacteriile folositoare	4 "
" " Ce este de văzut în Blaj	4 "	" " Dușmanii omului	5 "
" " Blajul istoric	10 "	SEPTIMIU POPA: Crucea Domnului	2 "
" " La Piatra Libertății	10 "	TOMA COCIȘ: Povești și legende	2 "
IULIU MAIOR: Adevărata fericire	6 "	" " Bucuria copiilor	1 "
" " Darul lui Dumnezeu	6 "	" " Toderică dragul mamei	1 "
" " Fiți desăvârșiți	5 "	" " Feciorașul Moșului	2 "

Toate acestea cărți împreună costă numai 75. Lei. Cine trimite la adresa Librăriei, cu mandat postal, 95 lei, le primește acasă cu poșta plătită. Și va avea de cetit, lucruri frumoase și folositoare, un an de zile.

Cărțile se capătă și una câte una. Atunci, la prețul cărți se mai pune 1 leu pentru plata poștei.

Nu uitați adresa: **LIBRĂRIA SEMINARULUI, BLAJ, județul Târnava mică.**

„ELECTRICA“ S. A. BLAJ.

CONVOCATOR.

Domnii acționari ai societății anonime „Electrica“ din Blaj sunt invitați în sensul art. 9 și următorii din statutele societății și art. 157 din Codul comercial la

La adunare generală ordinară

care se va ținea în 26 Aprilie 1927 la orele 10'30 a. m. în localul băncii „Patria“ cu următoarea

ORDINE DE ZI:

- 1) Deschiderea și constituirea adunării.
- 2) Raportul Consiliului de Administrație și al Comitetului de cenzori, examinarea și aprobarea bilanțului pe 1926 și darea absolutului.
- 3) Distribuirea profitului curat.
- 4) Fixarea marcelor de prezență pe 1927.
- 5) Alegerea Comitetului de cenzori.
- 6) Modificarea art. 5 din statutele societății.
- 7) Eventuale propuneri.

Domnii acționari sunt rugați să participe la adunare, depunându-și la Cassa societății, eventual la banca „Patria“ precum și la Administrația Centrală Capitulară, titlul provizoriu, eventual documentele de procură, până cel mai târziu în 22 Aprilie a. c. la orele 6 seara.

BLAJ, la 29 Martie 1927.

p. **ELECTRICA S. A. BLAJ**
Dr. Victor Macaveiu Ing. Petre Marcu
președinte director exec.

Bilanț general pe anul de gestiune 1926.

Cassa	114,063.55	Capital de acții	1,500,000.—
Magasin	116,741.03	Spese de fondare	70,000.—
Investiri	1,270,027.60	Creditori	645,524.19
Mobiliiar	5,200.—	Profit net	101,160.19
Scule	16,004.—		
Debitori	789,848.20		
Cto-Curent	4,800.—		
	<u>2,316,684.38</u>		<u>2,316,684.38</u>

Cto Profit și Pierdere.

Salare și adause	150,250.—	Consumație	278,923.55
Chirie	16,949.—	Magasin	51,928.—
Interese	141,311.—	Provizlune	3,544.—
Spese curente	60,443.75	Depozite	4,407.14
Competință de timbru	754.—	Diverse	135,000.—
Fracht și Porto	2,934.75		
Profit net	101,160.19		
	<u>473,802.69</u>		<u>473,802.69</u>

Blaj, la 29 Martie 1927.

Director executiv: Ing. Petru Marcu.

Șef contabil: Ioan Cârnațiu, contabil autorizat

CONZILIUL DE ADMINISTRAȚIE.

Dr. Victor Macaveiu, Dr. Ambroziu Chețan, Iacob Popa, Victor Muntean, Ioan F. Negruțiu. Augustin Calianț
președinte. v. președinte

Dr. George Borșan, Ștefan Nyeges, George Bărbat, Iosif Iustin Hossu

COMITETUL DE CENZORI.

A. C. Domșa, Vasile Moldovan, Traian German, Simeon Gizdavu, Traian Novac, Ioan Pușcaș I. Niculae.
president.

SALON DE MODĂ PAUL VESZELY

Calea Avram Iancu, Blaj

Efectuește în mod estetic și cu material puțin tot felul de lucrări în branșa croitoriei de dame.

Pardisii pentru eleve de la 300—500 Lei
" " dame " 500—1000 "

Transformări din vechiu 25% majorare de preț.

Rog nimeni să nu-și comande din alt loc până nu se va convinge de prețurile mele.

Se găsesc tot aici 2 camere, bucătărie și cămară de închiriat.

(270) 6—12

Un cuptor

de cărămizi cu 40.000 bucăți
se află de vânzare lângă podul
de fier, în teritoriul comunei
Ciufud.

Alexandru Șarlea

(290) 2—2

Ciufud.

Nou!

Noul

Emil Rișa

pe lângă manufactură și-a adu
tot felul de coloniale

și vinde cu un preț foarte scăzut, atât col
nialele cât și manufacturile.

Pentru sărbători găsiți tot felul la

EMIL RIȘA

(304) 1—?

Blaj, în piața I. M. Claiu